

Πρὸς Βάττεμπεργ ἐπιστολή
τοῦ πατριώτου Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Βάττεμπεργ...

Μὲ λύπην μου μεγάλην
μανθάνω τὸ δυστύχημα τῆς ἐκθρονίσεώς σας,
καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν ἀνεμοζάλην
κλαίω τὴν τύχην τὴν οἰκτρὰν τῆς ἐξοχότητός σας.
Μοῦ φέρει δάκρυα πικρὰ ἢ τωρινή σου θέσις,
καὶ σὲ οἰκτεῖρω, δυστυχῆ, ἀπὸ καρδίας μέσης.

Ἐκεῖνος ὁ Καραβελῶφ, ἐκεῖν' ἡ μαλαγὰνα,
σ' ἐπότισε, κακόμοιρε, χολὴν ἀντὶ τοῦ μάννα,
καὶ οὐς ἔθρεψες διὰ τιμῆς καὶ δόξης ἐξαιρέτου
ἐκίνησαν τὴν πτέρναν των κατὰ τοῦ εὐεργέτου,
καὶ ἀμέσως τὰ παληόσκυλα χωρὶς κανένα πόνον
ἀφήρσαν τὸ στέμμα σου, σ' ἀφήρσαν τὸν θρόνον.

Μὰ ποῦ τὴν ἔβρασε τὴν γενεὰ τῶν Τσοῦσηδων ἐκείνων;
καὶ δὲν ἐρχόσονται μ' ἐμᾶς, τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων,
νὰ ἴδῃς, μωρέ, Κυβέρνησι, νὰ ἴδῃς, μωρέ, Κυβέρνο,
ποῦ νὰ με δέρνῃς μιά φορά καὶ δέκα νὰ σὲ δέρνω;
Ἐδῶ μὲ γλέντια ἤθελες μονάχα νὰ περνᾷς,
ἐδῶ θὰ ἐβασίλευες χωρὶς νὰ κυβερνᾷς.

Ἐδῶ ποτὲ δὲν ἔχομεν κρυπτὰς συνωμοσίας,
ἐπαναστάσεις φοβερὰς καὶ δόλους καὶ ἀνταρσίας,
καὶ ἂν ξεφυτρύνουν κάποτε καὶ ὀλίγοι συνωμόται,
μηχανογράφοι μυστικοὶ καὶ Αὐστριακοὶ προδόται,
αὐτὸ καμμιὰ ἐντύπωσι δὲν πρέπει νὰ σοῦ κάνη,
γιατὶ αὐτοὶ συνωμοτοῦν κατὰ τοῦ Δεληγιάννη.

Ἐδῶ κανεὶς Καραβελῶφ τὸν βασιλεῦν δὲν σκιάζει,
καὶ οὔτε καμμιὰ πολιτικὴ τὸν κόσμον δὲν τρομάζει,
ἐδῶ τὰ πάντα ἤσυχαι καὶ μᾶς διέπει μόνον
ἡ σταθερὰ πολιτικὴ τῶν σεβαστῶν προγόνων.
Ἐδῶ δὲν ἔχουν πέρασι οὔτ' Ἀγγλοὶ οὔτε Ρῶσσοι,
καὶ οὔτε κανένας σκέπτεται νὰ μᾶς ἀναστατώσῃ.

Ἴδου! αἱ σάλπιγγες ἤχου... Ἑλλήνων παῖδες, ἴτε,
καὶ δρέψατε περιφανεῖς κατὰ βαρβάρων νίκαις,
ἐπάνω ἑστῶν προγόνων σας τοὺς τάφους ὀρθοῦντες,
καὶ ἐλευθεροῦτε ἑσὰ καὶ τῶν πατέρων θήκας.
Ἡ ὅλη μας πολιτικὴ αὐτὴ καὶ μόνον εἶναι,
καὶ ξάπλωνε ἄπὸν καφφενέ καὶ τὴν Εὐρώπην κρῖνε.

Ἐκεῖνος ὁ Καραβελώφ, ἐκεῖν' ἡ μαλαγιάνα,
σ' ἐπότισε, κακόμοιρε, χολήν ἀντὶ τοῦ μάννα.
Ἐκεῖνος ὁ Καραβελώφ, αὐτὸς ὁ μαῦρος σκύλος,
αὐτὸς ὁ ἐπιστήθιος κι' εἰλικρινής σου φίλος,
ποῦ ἀνυψώσατε μαζί τὴν φάραν τῶν Βουλγάρων,
αὐτὸς ὁ ἴδιος σήμερα σὲ διώχνει ἄρον ἄρον.

Ἐκεῖνος ἔκαμε κι' ἐμᾶς τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων,
νὰ διατρέξωμεν καιροὺς πολεμικῶν κινδύνων,
ν' ἀκούσωμε πολλαῖς φωναῖς καὶ λάχανα νὰ φᾶμε,
καὶ τώρα τὸ κεφάλι μας 'στὸν τοῖχο νὰ κτυπᾶμε.
Αὐτὸς ὁ Τσοῦσης μὲ χολή ἐπότισε κι' ἐμένα,
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα ἔξοκὸς κι' ἐσένα.

Ἄλλ' ὅμως, φίλε Βάττεμπεργ, πολὺ ἐπιθυμοῦσα
νὰ μάθω τί φρονεῖ γι' αὐτὰ καὶ ὁ Σαλιβουρίας...
τὴν ἔπαθε ὁ φουκαρᾶς μὲ ὄλα του τὰ λοῦσα
καὶ πάει πιά 'στὸ διάβολο κι' αὐτὸς ὁ καρχαρίας.
Ἐν τούτοις, σὲ παρακαλῶ, ἐὰν τὸν ἀπαντήσης,
'στὸ κούτελο ἐκ μέρους μου θερμὰ νὰ τὸν φιλήσης.

Εἰς τοῦτον τὸν κατακλυσμὸν τὸν οἰωνεὶ ραγδαῖον
ἐγὼ μονάχος σὲ πονῶ, ἐγὼ σὲ κλαίω μόνος,
καθὼς ἐθρήνουν ἄλλοτε οἱ παῖδες τῶν Χαλδαίων
ἐκεῖ παρὰ τὸν ποταμὸν τῆς πάλαι Βαβυλῶνος.
Ἄλλ' ὅμως ἀδιάφορος ὅσο ἔμπορέσης μείνει
καὶ πάντα, φίλε Βάττεμπεργ, ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι.

Ἐργάζεσαι νυχθημερὸν τὸν σπόρον σου νὰ σπείρης,
τὸ ξίφος ἐκ τῆς θήκης σου ὑπὲρ τῆς δόξης σύρεις,
ἐκτίθεσαι ἀναφανδὸν ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων,
ὀφίστασαι τὰ πάνδεινα 'στὴν γῆν αὐτὴν τῶν θρηῶν,
καὶ ὕστερα οἱ Τσοῦσηδες γιὰ τὸ εὐχαριστῶ
σὲ διώχνουν, σὲ κλωτσοπατοῦν, σ' ἀλλάζουν τὸ Χριστό.

Γι' αὐτὸ φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς κι' ἂν ἔρχονται μὲ δῶρα,
γι' αὐτὸ ἐμίσησα κι' ἐγὼ τὰς ἀνθρωπίνους φύσεις,
καὶ δύο πράγματα ποῦ λὲς μ' ἀρέσουν τώρα τώρα,
ἢ ζωντοχήραις μοναχὰ καὶ ἢ μεταρρυθμίσεις.

Καὶ νῦν μετὰ θερμότητος σ' ἀσπάζεται πολλῆς
ὁ τῶν Ἑλλήνων κράτιστος καὶ φίλος...

Φασουλῆς.

Καὶ μερικαὶ εἰδήσεις,
ποῦ εἶναι νὰ σαστίσης.

— Ὁ ἀνθραξ, νόσος βωδινή, κι' εἰς Πειραιᾶ ἐφάνη
καὶ βώδρια, ὡς ἠγούσαμεν, καὶ Πειραιώτας πιάνει.
— Κάποιος παπᾶς τῶν Καλαμῶν πολὺ καρδαμωμένος
εὐρέθη πρὸς ἀνεψιὰν ἐρωτοκτυπημένος,

καὶ σὰν νὰ μὴ τοῦ ἔφθαναν τοῦ ἔρωτος τὰ βέλη,
καὶ ἄλλας τέσσαρας πληγὰς ὁ ἀνεψιὸς τοῦ στέλλει.

- Γρουπάρης ὑποβρύχιος ἀκούραστος τυγχάνει
καὶ μπαίνει 'στὸ βαπόρι του καὶ περιπάτους κάνει.
- Τὸν Σίγμα Κανελλόπουλον γιὰ ἓνα σῦκο μόνον
εἰς Ἄδων ἐξαπέστειλαν μετὰ μεγάλων πόνων.
- Πλὴν καὶ Μαρτίνον λαϊκὸν οὐχὶ τὸν ἱερέα,
γιὰ δὲ σταφύλια δραγατῶν ἐσκότισε παρῆα.
- Τὸ τελωνεῖον Συριανῶν ἐβάρυνεν ἐσχάτως
καὶ κατὰ μῆκος ἔπεσε καθὼς καὶ κατὰ πλάτος,
πεσὸν δὲ κατεπλάκωσε πολλοὺς ἐκ τῶν ἐνότων
κι' ἔκαμε θόρυβον πολὺν καὶ ταραχὴν καὶ βρόντον.
- Ἡ βρώμα φέρει πυρετοὺς πολλοὺς καὶ ἀπαισίους,
μ' αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.
- Ἐν Τήνῳ θαύματα πολλὰ συνέβησαν καὶ πάλιν,
πολλοὶ τυφλοὶ ἀνέβλεψαν πρὸς ἑκπληξιν μεγάλην,
οἱ ἄλλοι ὠμίλησαν, παράλυτοι κινουῦνται,
καὶ ὁ ἰδὼν τὰ μαρτυρεῖ καὶ πάντες συγκινουῦνται,
κι' ἐνῶ ἴσαῦτα θαύματα ἢ χάρις τῆς μᾶς κάνει,
τοὺς ἐπιτρόπους μοναχὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γιάνη.
- Φροντίσατε, παρακαλῶ, ὑπὲρ τῶν δὲ Φαλήρων
καὶ σώσατέ τα πρὸς Θεοῦ ἀπὸ ἐλῶν ἀπείρων.
- Εἰς Σκιάθον μία γυνὴ τοῦπίκλην (ὕρανια
δηγμὸν λαβοῦσα ὕφεως ἐξέπνευσ' ἐν μανίᾳ.
- Χολέρα ἐξεκίνησε σ' Ἀνατολή καὶ Δύσι
κι' εἶθε ὁ Ὑψιστος κι' ἐδῶ νὰ μᾶς τὴν κουβαλήση.

Καὶ μερικὰ
θεατρικά.

Ἡ Π ρ ό κ ρ ι ς τοῦ Πολέμη μας, εἰδύλλιον ὠραῖον,
ὁ στίχος γλαφυρότατος καὶ ἀπροσκόπτως ρέων,
ἔχουσα ὡς ὑπόθεσιν τὸν τοῦ Κεφάλου μῦθον
κι' ἀνάμεστον ἐξ ἰδεῶν οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων,
ἐπαίχθη 'στὰ Ὁ λ ύ μ π ι α μὲ τέχνη καὶ μὲ χάρι
ἀπὸ τὸν πρῶτον θίασον τῶν φίλων Ταβουλάρη.

Παιχθείσης οὖν τῆς Π ρ ό κ ρ ι δ ο ς μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
θὰ βγῆ κι' ἡ Π ε ρ ι φ έ ρ ε ι α τὴν ἄλλην ἐβδομάδα,
μὰ νέα κωμῳδία μας ἐκ τῶν συνειδησμένων
μὲ φλυαρίαν ἔμμετρον καὶ τόσην ἀνοστάδα.
Καὶ ὁποιος θέλει ἄς τὴν ἴδῃ καὶ ἄς τὴν ἐπικρίνῃ,
καὶ ὁ Ρ ω μ ῆ ο ς γιὰ σχόλια ποτὲ λεπτὸ δὲν δίνει.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν «Ἐδ Φρονοόντων» — νύκτα ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὰ μάνδρα μὲ γατσοῦρα.